

- ἀπ' τὴ στιγμὴ πού φόρεσα κορώνα
σ' αὐτά, καὶ δὲν τὴν ἔκανα κομμάτια!
- ΒΡΑΓ. ὦ, ἀστόχουστὴ! Μὴν καταριέσαι! Λάβε
ὑπομονή! Καὶ φόρεσε τὴ Γνώση,
καθὼς φορεῖς στὸ στήθος τὸ διαμάντι!
- ΙΖΟΑ. Τί μ' ὠφελεῖ; Ὁ Δαίμονας ὁ μαῦρος
φωλιάζει ἐντός μου· πνίγηκε ἡ γαλήνη,
ἡ ὠραία ἐλπίδα δὲ μοῦ ξαναδόθη!
Δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω, νὰ κρατήσω
τὰ χέρια μου σμιγμένα, τὴ φωνή μου
στὴν ἄρπα νάρμονίω. — Ὁ γλυκὸς φίλος
πόσον καιρὸ ἔχει νὰ στείλῃ μαντάτα;
- ΒΡΑΓ. Δέκα φορὲς ἔγειρε τὸ φεγγάρι,
καὶ φώτισε δέκα φορὲς ἡ αὐγούλα!
Μὰ δίχως φῶς εἶναι γιὰ σένα ἡ μέρα,
δίχως σκοτάδι ἡ νύχτα. — ὦ ἀγαπημένη
κυρά, δὲ θὰ ξυπνήσης;
- ΙΖΟΑ. Διάβασέ μου,
πάλλι καὶ πάλλι, τὰ γλυκά του λόγια.
Περάσαν τὸ νερὸ νάρθου, καὶ φέρουν
στὴ διψασμένη μου καρδιὰ τὸ δρόσο.
(Βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς μερικὰ φύλ-
λα περγαμνῆς.)
- ΒΡΑΓ. Δῶσ' μου νὰ τὰ διαβάσω.
- ΙΖΟΑ. Πάρε.
- ΒΡΑΓ. (Διαβάζει.)
- Ἔσένα,
κυρά μου, καὶ βασίλισσά μου, Ἰζόλδη,
ρόδο γλυκὴ, ἡλιοστάλαχτη δημοφιλία μου
ἀγγελική, σὲ προσκυνάει καὶ κλαίει
ὁ δούλος σου Τριστάνος. ὦ δροσάτη
μορφῆ, πού μέρα κάνεις τὸ σκοτάδι,
ἔλεησε τὴν ἄχαρη καρδιά μου,
πού σβήγει καὶ πεθαίνει μακριὰ σου....»
- ΙΖΟΑ. Κ' ἔμένα δῶσ' μου νὰ διαβάσω!
- ΒΡΑΓ. Πάρε,
κυρά μου, νὰ διαβάσης παρακάτω.
- ΙΖΟΑ. (Διαβάζει παρακάτω, ἀργά-ἀργά καὶ τρυφερά.)
«Τ'ἀγιόκλημα τὸν πρῖνο περιζώνει
σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του,
καὶ γύρω του πλεγμένο ὄλο ψηλώνει
στὸν πόθο τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.
Ἰζόλδη μου, γλυκειά μου,
ἔτσι κ' ἐγὼ μ' ἐσέ:
μακριὰ ἀπὸ σὲ μαραίνεται ἡ καρδιά μου,
κ' ἐσὺ πονεῖς δίχως ἐμέ!....»
(Σταματᾷ τὸ διάβασμα καὶ σηκώνεται.)
ὦμέ, Βραγγιάνα! Δὲ βασιτᾷ ἡ καρδιά μου
στὸ ἀπέραντο μαρτύριο! Ὅλη ἡ ψυχὴ μου
σπαράζει νὰ τὸν ξαναἰδῇ, τὸ ξέρω·
κι ἂν δὲν τὸν ξαναἰδῶ, τὸ νοιώθω κιόλα, —
τέντωσε τὰ στημόνια τῆς ἡ τρέλλα
μέσα στὸ μέτωπό μου τὸ θλιμμένο!
- ΒΡΑΓ. Διῶξε, διῶξε τοὺς μαύρους στοχασμούς σου!
- ΙΖΟΑ. Καὶ σύ, δὲν ἀγρυπνᾷς! Δὲ συλλογιέσαι
πὼς ἴσως τριγυρνᾷ σὰ λαβωμένο
γεράκι ἐδῶ τριγύρω, καὶ ἀπαντέχει
σημάδι νὰ τοῦ δώκῃς! Δὲ σὲ μέλει!
- ΒΡΑΓ. ὦ ρήγισσα, τί λές; Πῶς μὲ πληγώνεις,
καὶ δὲν τὸ ξέρεις, ὄχι, δὲν τὸ ξέρεις!

- Μά, σὰ γέρνει τὸ δαίλι, μοναχὴ μου
κρυφανεβαίνω στὸ μεγάλο πύργο,
καὶ κάθουμαι στὴ βίγλα καὶ ἀπαντέχω.
Βυθίζονται τὰ μάτια μου σὶς δίπλες
τῆς νύχτας φλογερά, πού ξεχωρίζω
κάθε κλαδί καὶ λαμπυρίδα· βλέπω
μέσ' στὴ φωλιά του, ἀκόμα καὶ τὰ ἡδόνι.
Κ' εἶδα προπῆς τὸ βράδυ ἕνα χελάντι
μὲ τᾶρμενα στὸ κύμα νὰ παλαίβῃ
δαρμένο ἀπ' τοὺς ἀνέμους. Δὲ φοβᾶται
τὸ πρόσωπό μου σίφουνες καὶ πόρες!
Μά, ὅσο τὰ μάτια κι ἂν τροχίσω, κι ὅσες
φλόγες ἂν ρίξω πέρα μ' ἀναμμένο
τὸ δαυλό, — ἄχ! ρήγισσά μου, δὲν ξανοίγω
τὸ μέτωπο τοῦ εὐγενικοῦ σου ἀφέντη,
πού νὰ προβάλλῃ μόνο, ἡ νύχτα φεύγει
καθὼς τὰ νέφη μπρὸς στὸν ἥλιο. Κάμε
καὶ μόνη σου τὴ δοκιμή. Στὸν πύργο
νάνεβης τὸν ψηλό, κι ἂν δὲ σοῦ φτάνῃ
τὸ ἀποσταμένο μάτι σου, νά, πάρε
τις κόρες τῶ ματιῶ μου· εἶναι δικές σου.
Χαρά μου νὰ τις πάρῃς, ἂν σ' ἀρέσουν!
- ΙΖΟΑ. ὦ σπλαχνικὴ ἀδερφούλα, πῶς νὰ πάω;
Σίδερα δὲ μοῦ δένουνε τὰ χέρια,
μὴτ' ἄλυσίδες ἔχω, μὰ μὲ ζώνουν
μὲ δίχτυα οἱ ὑποψίες, πού καὶ τὸ νοῦ μου
κρατοῦν φυλακισμένο. Στὸνειρό μου
τί εἶδα νάκούσης, καὶ θὰ πῆς ὁ τρόμος
πὼς εἶναι πιά θροφή μου.... Εἴτανε νύχτα
βυθειά· σηκώνουμαι ἀπ' τὴν κλίνη...τρέχω
σὰν τὸ πουλί· φτάνω στὴ θύρα· ἀνοίγει·
μὰ στὸ σκοτάδι στήσανε οἱ κακοῦργοι
τὰ τρομερὰ δρεπάνια, πού μ' ἀρπάζουν
καὶ μοῦ θερίζουν τὰ πόδια. Δὲ βγάζω
κρυσθῆ, μὰ πέφτω στὸ αἶμα βουτημένη,
καὶ φέγγει πέρα τοῦ γλυκοῦ μου φίλου
τὸ πρόσωπο, καὶ ἀπλώνει μου τὰ χέρια!
- (Σὰ νὰ ξαναβλέπει τὸνειρο, στρέφει
πρὸς τὸ παράθυρο, λέγοντας:)
Κ' εἶν' ὅλα μάταια. — Κοίταξε, Βραγγιάνα!
Κοίτα, γιὰ τὸ Θεό! Νά τοι, ἐκεῖ ναι,
μπρὸς στὸ καστέλλι! Μπαίνει. Τονὲ νοιώθω!
τονὲ βλέπω!
- ΒΡΑΓ. Κυρά μου ἀγαπημένη,
μὴ λές λόγια τρελά!
- ΙΖΟΑ. Κοίταξε!
- ΒΡΑΓ. (πηγαίνει σιγὰ στὸ παράθυρο, καὶ γυ-
ρᾷ καταλυπημένη.)
- ὦμένα!
- κανεὶς δὲν ἦρθε. Εἶναι ἡ βίγλα στὴ θύρα
τὴν ἄπονη καὶ δὲν περνᾷ κανένας!
- ΙΖΟΑ. Καὶ ἀγκρέμιστη μιὰ θύρα εἶναι στημένη
πάντα γιὰ μένα! ὦ, νᾶνοιγε ἡ στερνὴ μου
θύρα, καὶ νὰ μὲ ρούφαγε τὸ χάος!
Κανεὶς πιά δὲ μ' ἀκούει, παρὰ τὸ Σκότος
τὸ θλιβερό, μ' ὄλο πούχει σκορπίσει
ὁ ἀγέρας τοῦ πελάγου, σὰν τὸ σπόρο
τὸν ἄκαρπο, τίς συλλαβὲς πού λάμπουν
καὶ κάγονν τὸνομά του!
- ΒΡΑΓ. ὦ πικραμένη,